

ravnodušnost njegova za sutrašnji događaj, nikako ne može da bude čist posao.

— Pa što da uradimo, dragi ujače?

— Što da se uradi? Ni sam ne znam, kako bih ti odgovorio. Hm! Barbarigova mi je prijaznost prema tebi čudna, neshvatljiva! On te nije ni prizvao, niti ti je poručio, da se kaniš mejdana . . . Znaš kakva mi se misao mota u mozgu?

— Da čujem, ujače!

— Da u tom poslu imade svoje prste, makar kroz devetu ruku, baš on, knez Marko Barbarigo!

— Barbarigo da ima tu svoje prste! — usklikne Petar.

— Da, da, on, Barbarigo! To mi moj zdravi razum kaže. Jer, reci mi, molim te, da nisu po srijedi njegovi prsti, zašto ti on ne bi zabranio nešto, poradi čega bi baš njega mogli iz Mletaka pozvati na odgovornost?

— Moguće je, da se on nada, da ću ja sutra podleći.

— On se doduše može nadati, ali samo dragi Bog može znati tko će sutra podleći. Pa i u tom užasnom slučaju, da baš ti podlegneš, opet nije isključeno, da ga iz Mletaka na odgovornost pozovu, ako se onamo dozna za taj dvoboj. Shvaćaš li sada, zašto mi je crna sumnja pritisla razbor i pamet, i da ta crna sumnja nije bez svakoga temelja.

— Priznajem, ujače.

— Ta napokon, zar može biti teško knezu Marku Barbarigu da zapovjedi kapetanu Petru Tomiću, da sutra ne smije uopće iz grada izaći? Zašto pak on to propušta?

— Za dobro moje, nikako!

— Eto, vidiš, sad se slažemo. Samo što ću ja da ti to još malo razjasnim. Barbarigova ti je prijaznost, moj Petre, hinjena, licemjerska. On, ja tako sudim, moj dragi Petre, čezne, Bog znade zašto, da te uništi! Vjeruj ti meni! Ispao sutra mejdan kako mu drago, za tebe će ispasti naopako! Bilo da raniš, bilo da pogubiš Mehmet-agu, Turci će se pritužiti ravno u Mlecima, a ti ćeš biti žrtvom njihova izravanjanja. Pogineš li, ne dao Bog, moj Petre . . . . .

Dobri starac ne doreče, jer ga nešto u grlu sapelo, a niz nabrano mu se lice skotrljala krupna suza. Petar se također snuždio i desnicom podbočio lijepu glavu na naslon stolca, dočim mu je lijeva na balčaku sablje počivala. Starac izvadi iz širokog rukava veliki modri rubac, obriše suzu, pa nastavi:

— Žalibože, naše nam osvjedočenje ništa ne pomaže, kad ne smažemo dokaza, da je po srijedi Barbarigov prst;